

Ο ναός του Βούδα

τασε καλύ, λέγει πρὸς τὸν Δέχαρ:

—Παιδί μου, παράτησε τὸ βίοι λι καὶ ἀρχίσε νὰ γράφεις. Έσε είσαι καμμιένος γιὰ συνέπτης.

Καὶ ἡ προφητεία τοῦ Δέρρακ δὲν διεψύσθη.

Τὰ αερίερα τῶν Ἰνδιῶν.

Ο ναός Βούδα εν Βεγάρῃ τῶν Ἰνδιῶν θυμωρεῖται ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ὡς τὸ ἱερώτερον τῆς γῆς σημείου. Εκεῖ ὁ πρίγκηψ Γαζατάμιας ἔλασε τὸν τίτλον τοῦ Βούδα (σοφοῦ) κατὰ τὴν τελευταίαν νύκτα τῆς πάλης κατὰ τοῦ Κακοῦ. Εκεῖ κατέκτησε τὴν σοφίαν. Τὸν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ ναοῦ, ἐντὸς μεγάλης αἰθούσης, εὑρίσκεται τὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδα, καθημένου ἐν τῇ γνωστῇ θέσει, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ ἐν ἀλλῃ σελίδῃ, δημοσιευμένη εἰκόνῃ.

Εἰς τὴν Ἰνδοκήνηπίσης πόλιν Ζέπουρι, ὑπάρχει περιγόρτατον σικοδόμημα, ἀνατολικῆς ἀρχιτεκτονικῆς, κατεσκευασμένον ἐξ ὑλῶν ρροσχέρων, μαρμαρώδην καὶ μαρμαροκονίας, καλούμενον •Ανάκτορον τῶν ἀνέμων•. Ή ποικιλία τῶν σχεδιασμάτων καὶ ἡ ἀπτότης τῶν κοσμημάτων καὶ ἡ πληθύς τῶν παραθύρων δίδουν εἰς τὸ σικοδόμημα ὅμιν πολὺ ἐκκεντρικήν. Ένταξε ἔρσφοι σηγματίζουν εἰδὸς πυραμίδος μὲν μυριάδας ἀνοικτῶν ὅπων.

Ρεζάν καὶ Ρεζάν

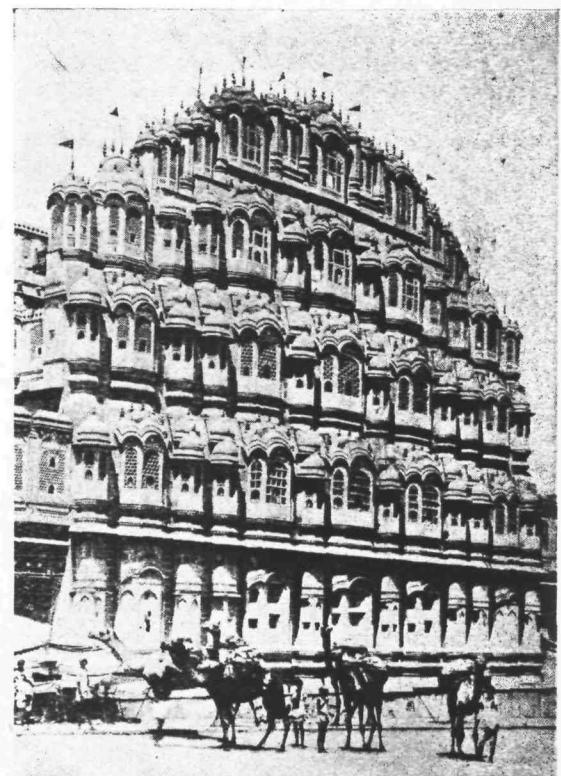
Ο Γαλλικός νόμος περὶ τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτητής εἰς τὸ Παρίσιο δὲν χωρατεύει. Εἰς αὐτὸν ὑπάγεται καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ ἐνδικάτου τῶν ἥθοποιῶν. Ή δεσποινίς Ρεζάν Βαλλί ἐπαίτε μίαν ὀπέρεττα εἰς τὸ Φολί — Δραματίκ. Εἰς τὰ προγράμματα εἶχε τυ-

πώσι τὸ ἔνοιμά της Ρεζάν μὲν μεγάλα γράμματα καὶ μὲν μικρότερα τὸ ἐπίβετόν της Βαλλί, οὕτως ὥστε νὰ ἐφαίνετο ἂπι πρόκειται περὶ τῆς μεγάλης Ρεζάν. Ή τελευταία ἐνήγγαγε τὴν ἀντίζηλον, τὸ δὲ δικαστήριον κατεδίκασε τὴν δεσποινίδα Βαλλί εἰς πρόστιμον 10.000 φράγκων.

Ο Φαρκή αερὶ τοῦ Λαμαρτίνον

Ἐε ἐπιυημισύνου λόγου τὸν ὅποιον ἐξεφύγεσε κατ’ αὐτὰς ὁ Φαρκή περὶ τοῦ Λαμαρτίνου ἀπεσπάμεν τὸ ἔξης ἀπόσπασμα:

«Ἡ ψυχὴ του ἡτο ούσιας ιδιαίτερης· ἡ καρδιὰ του ἔπισσε εἰς νᾶμα ἀγνωστον εἰς τοὺς λοιποὺς θνητοὺς, ἀλλ’ ἐν τούτοις καθόσοι παρέρχεται ἢ χρόνος, ἡ Λαμαρτίνος ὁ ὅποιος δὲν εἴνε ἀπὸ τοὺς ὄωντας προσκαίρως, ὑψώνται εἰς τὸν ὄριζοντα καὶ δεσπόζει τοῦ διαστήματος δι’ ἀνυψώσεως συνεχοῦς καὶ οιονεὶ θείας. Μικρὸν κατὰ μικρὸν κατέστη ρῆσις πάντων ἔταν ὑμίλιουν περὶ αὐτοῦ, ἡ ρῆσις τοῦ Γκωτίε ἡ τόσῳ συγκινητικὴ πρερχομένη ἐν συναδέλφου δὲ πότος τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑμίλησεν ὡς ἀδέλφος». «Ο Λαμαρτίνος εἴνε ὅμιγγης καὶ καθαρὰ καὶ τελεία ποίησις». Αὐτοὶ ἔτι οἱ ὅποιοι ἐλίγον τὸν γνωρίζουν, ὑφίστανται τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος καὶ δὲν προσάρδουν ἔνευ συγκινήσεως τὸ ἔνοιμα τοῦ ποιητοῦ. Εἴνε ὡς εἰς Θεὸς τοῦ κόσμου τούτου, ὁριστές εἰς τοὺς μέν αισθητές εἰς τοὺς ὄλλους ἐπιδημητικές καὶ προσφιλής εἰς ὅλους. Τὸ τοιοῦτον ἔφελεται πρὸ παντὸς εἰς τὸ ἔτι ὑπῆρξεν, ὑπὸ τὸν λαμπράν τηνονταν τῆς λέξεως, ὁ προσωπικότερος τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Οὐδεὶς περισσότερον αὐτοῦ δύναται νὰ εἴπῃ: «Δὲν ὄφελω ἡ εἱμὶ καὶ μόνον ἔλην μου τὴν φήμην». Υπῆρξεν ὁ ίδιος ἐντός του περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον εἰς τὸν κόσμον.

Τὸ ἀνάκτορον τῶν ἀνέμων